

Thơ Tôi Độc Thoại

Thơ tôi trần trụi thiệt kỳ! Không vui đừng đọc, buồn thì buồn thêm! Vậy mà...cứ gửi về em, để em mở thấy đầy thềm lá bay...Từ bao giờ đến hôm nay, không hình ảnh mới chỉ đầy cố nhân! Trước tiên, Cha Mẹ mộ phần giữa trăng hiu quạnh, bên rừng xác xơ...Con nai lạc đứng bên bờ...tiếp theo Trời ạ ý như lạc đường...

Thơ tôi trần trụi trần truồng...như hồi chuông một giáo đường bỗng ngân! Con nai lạc núi còn dừng, tiếng thơ tôi chẳng động lòng cỏ hoa! Phải chăng con bướm mù lòa hay muôn nhân ảnh đã mờ khói sương? Thơ Hàn Mạc Tử vương vương cau thôn Vỹ Dạ tà huân nắng tà...Ở đâu còn chút đậm đà (*). Nửa chung rượu cạn? Chén trà chia đôi?

Chén trà miệng lợt màu môi, đường đi cỏ cũng lợt rồi nắng mưa...Nguyễn Du xưa cứ đổ thừa, Tân Thanh Đứt Ruột, buồn chưa đủ nhiều? Tại sao cứ bảo Truyện Kiều, có ai lấy cỏ mà thêu lụa là? Thật buồn lắm cõi người ta, bất tri tam bách chẳng qua luận bàn! Cuối đời, Kiều nói cho sang, con sông trước cửa Tiền Đường (**) tìm chi? Bao nhà nghiên cứu từng đi khắp nước Tàu để đem về u mê!

Thơ tôi...một cõi tứ bề, buồn trăm phương cứ đổ về một phương!

Trần Vấn Lệ

(*) Thơ Hàn Mạc Tử: "Ở đây sương khói mờ nhân ảnh, ai biết tình ai có đậm đà?".

(**) Thơ Nguyễn Du: "Quê người cỏ lợt màu sương, đường xa thêm một tắc đường một đau!".